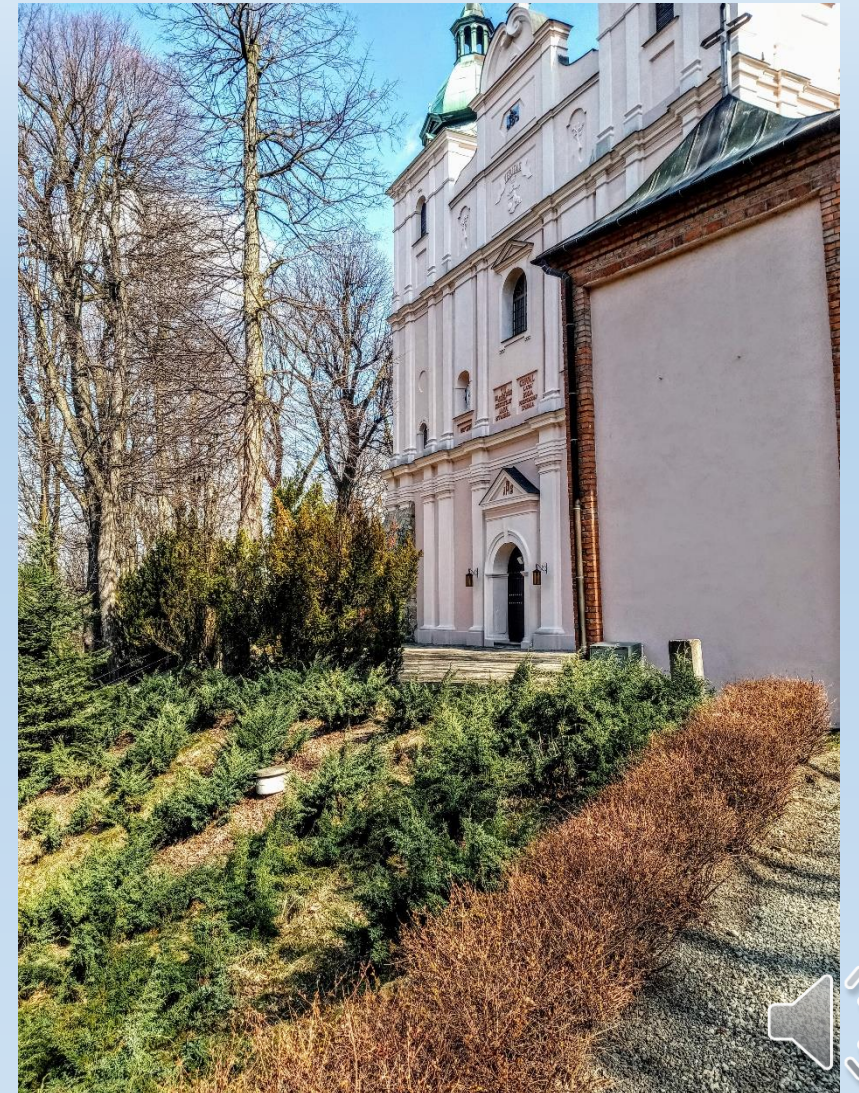

Sanktuarium Matki Bożej Boreckiej w Borku Starym

Sanktuarium Matki Bożej Boreckiej położone jest na jednym ze wzgórz Pogórza Dynowskiego niedaleko Rzeszowa. Do Sanktuarium w Borku Starym przybywają pielgrzymi z najdalszych zakątków Polski, aby szukać pocieszenia przed Cudownym Obrazem Matki Bożej Boreckiej. Kustosz świątyni mówi, że „małe cuda dzieją się tu każdego dnia”, dlatego warto zboczyć z trasy, oddalić się o 17 km od Rzeszowa, by znaleźć się w tym urokliwym zakątku Polski i na własnej skórze przekonać się, że słowa Kustosza to prawda.

Krótką historia Sanktuarium

Na zboczu malowniczego wzgórza nazywanego przez mieszkańców Jasną Górą Różańcową stoi barokowy kościół.

Początki kultu Matki Bożej w Borku Starym sięgają XIV wieku. Na miejscu obecnej świątyni, które wówczas porastała puszczę w tajemniczych okolicznościach pojawił się na drzewie wizerunek Matki Bożej z Dzieciątkiem Jezus, który szybko zastąpił cudami.

W 1668 r. biskup przemyski Stanisław Sarnowski powołał komisję, której zadaniem było zbadanie niezwykłości obrazu. W wyniku prac komisji obraz został uznany za cudowny. Najpierw na wzgórzu stanęła drewniana kapliczka, którą podobno odwiedziła królowa Jadwiga.

W 1670 r. opiekę nad kaplicą obejmują dominikanie, którzy w 1684 r. rozpoczynają budowę barokowego kościoła pod wezwaniem Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny i św. Jacka. Fundatorem ołtarzy był Józef Zaręba Skrzyński, a miejscowi artyści wykonali wiele elementów wystroju kościoła.

Konsekracji nowej świątyni dokonał biskup Andrzej Pruski w dniu 13 maja 1736 r. W ołtarzu głównym kościoła umieszczony cudowny obraz. Kult Matki Bożej Boreckiej rozwijał się dzięki pracy duszpasterskiej dominikanów.

Na początku XX wieku przeor klasztoru boreckiego o. Stefan Płaszczycza rozpoczął starania o koronację cudownego obrazu Matki Bożej Boreckiej. W dniu 15 sierpnia 1919 r. złote korony na skronie Matki Bożej i Dzieciątka Jezus nałożył biskup przemyski ks. Józef Sebastian Pelczar. Była to pierwsza koronacja po odzyskaniu w 1918 r. przez Polskę niepodległości.

W 1960 r. nieznani sprawcy skradli z wizerunku złote korony. Rekoronacji obrazu dokonał w dniu 14 sierpnia 1961 r. biskup przemyski ks. Franciszek Barda przy współudziale biskupów pomocniczych przemyskich: ks. biskupa Wojciecha Tomaki i ks. biskupa Stanisława Jakiela. W 1992 r. ponownie skradziono korony. Drugiej rekoronacji cudownego obrazu Matki Boreckiej dokonał metropolita przemyski, ks. Arcybiskup Józef Michalik w dniu 14 sierpnia 1995 r.

Współcześnie najwięcej pielgrzymów przybywa do sanktuarium podczas głównego odpustu związanego z uroczystością Wniebowzięcia N.M.P, a także podczas uroczystości Zesłania Ducha Świętego i w I niedzielę października – wspomnienie Matki Bożej Różańcowej.

Sanktuarium Matki Bożej Boreckiej

Obraz Matki Bożej Boreckiej został namalowany przez nieznanego artystę na desce z drzewa lipowego. Wizerunek przedstawia Najświętszą Maryję Pannę w półpostaci, która na lewej ręce trzyma Dzieciątka Jezus, zaś prawą dłoń wskazuje na swego Syna. Mały Jezus w lewej ręce trzyma księgę, a prawą unosi w geście błogosławieństwa. Najświętsza Maryja Panna ma piękną i delikatną twarz, a oczy pełne dobroci. Ubrana jest w czerwoną suknię oraz turkusowy płaszcz okrywający głowę i całą postać, spięty pod szyją ozdobną broszką. Dzieciątka Jezus z kolei ubrane jest w zieloną sukienkę ze złotymi obwódkami przy szyi i na brzegach rękawów. Cudowny wizerunek umieszczony jest w ołtarzu głównym, w bogato złoconych ramach. Zasłaniany jest obrazem przedstawiającym Matkę Bożą Różańcową, która podaje różaniec św. Katarzynie ze Sieny i św. Dominikowi.

Centralnym punktem w kościele jest Cudowny Obraz Matki Bożej Boreckiej, który zwykle jest zasłonięty dużym, godnym uwagi płótnem przedstawiającym Matkę Bożą Różańcową, która podaje różaniec klęczącym u jej stóp św. Dominikowi i św. Katarzynie.

Przed tym obrazem przybywający tutaj wierni otrzymywali wiele łask. Pierwsza koronacja Cudownego Obrazu Matki Bożej w wolnej Polsce była nie tylko aktem wdzięczności wobec Matki Bożej, ale także pokazaniem tego miejsca i dokonujących się tutaj cudów. Była także zaproszeniem dla wierzących, by tutaj umacniali swoją wiarę, dla wątpiących, by tutaj rozwiązywali swoje życiowe problemy, a dla zagubionych, by tu - w objęciach Matki odnajdywali prawdziwe drogi swojego życia i uzyskiwali spokój swojego sumienia.

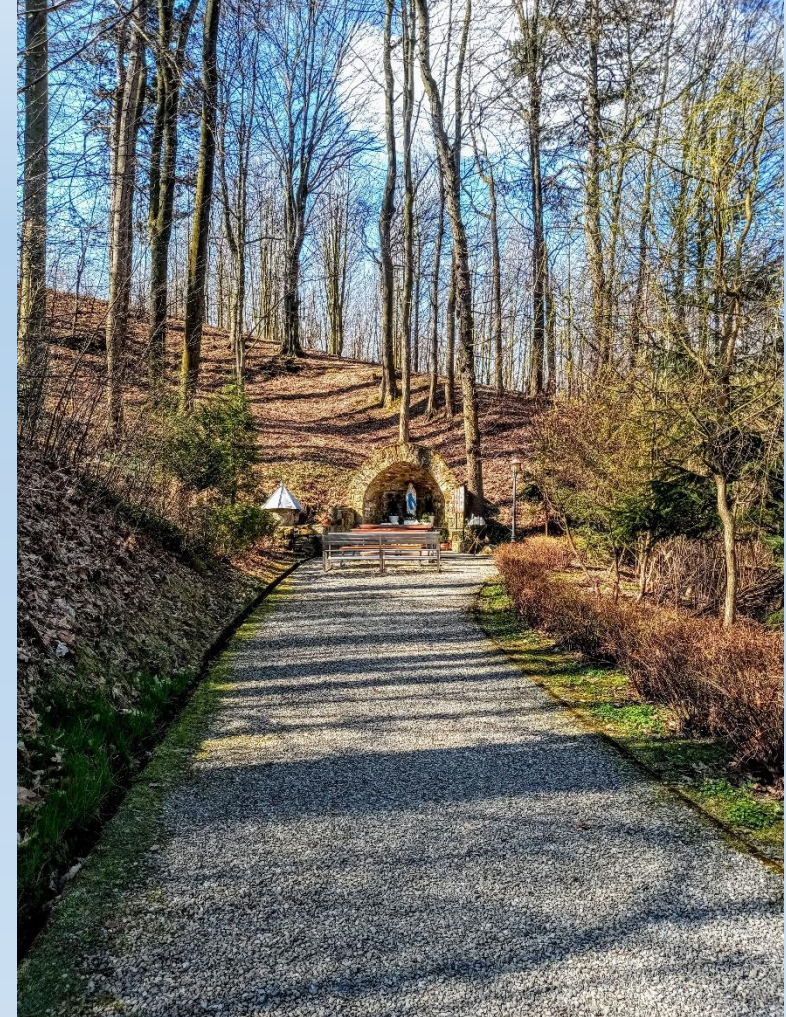
Na placu kościelnym zbudowano pięć kapliczek poświęconych czwartej części Różańca Świętego - tajemnicy światła ogłoszonej przez Jana Pawła II.

W odległości około 100 metrów od kościoła jest cudowne źródło. To tutaj rozpoczął się kult Najświętszej Maryi Panny. Najstarsze dokumenty wspominają, że tu zbierali się wierni na modlitwę i doznawali wielu łask. Pierwsze uzdrowienia są notowane już w 1336 r.. stąd zabierali wodę, którą z wiarą pili bądź nią się odmywali. Przy studzience budowali drewniane otwarte kapliczki i w nich wieszali obrazy Matki Bożej. Pod koniec XIX wieku obok źródła wybudowano kamienną grootę z figurą Matki Bożej z Lourdes; sto lat później przebudowano tę grootę.

Dziś także wiernym towarzyszy ta sama wiara.

Tutaj bardzo często można spotkać modlących się ludzi, z wiarą czerpiących wodę z cudownego źródła.

Nieco wyżej kościoła i klasztoru, na wzgórzu, jest kaplica św. Anny, a obok niej cmentarz zakonny, na którym spoczywają stróże tego Sanktuarium, ojcowie i bracia dominikanie. W kaplicy św. Anny każdego roku w Wigilię Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny rozpoczyna się uroczystość "zaśnięcia i pogrzebu Matki Bożej". Stąd wyrusza procesja, w czasie której dziewczęta ubrane w białe suknie niosą na ramionach figurę Matki Bożej Zaśniętej.

Na szczycie boreckiego wzgórza zbudowana jest kaplica Matki Bożej Bolesnej. Powstała ona pod koniec XIX wieku w miejscu, gdzie dawniej stało drewniane sanktuarium. W tym miejscu odbywały się w 1886 roku uroczystości 550 - lecia powstania sanktuarium; tutaj także w 1919 roku odbyła się uroczystość koronacji Cudownego Obrazu. W tej kaplicy jest tzw. Dzwonek Loretański, którym dzwoni się wtedy, kiedy ktoś nie może skonać; jest powszechna wiara ludu, że Maryja wyprasza łaskę szybkiego skonania.

Na wzgórzu - pomiędzy kościołem a kaplicą Matki Bożej Bolesnej są Dróżki różańcowo - pasyjne. Piętnaście kapliczek, postawionych w 2001 roku tworzy "szlak" tajemnic różańcowych, a z odwrotnej strony "szlak" stacji Drogi Krzyżowej.

